

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa K. M.
przeciwko Teatrowi w L.
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 10
grudnia 2024 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 6 czerwca 2024 r., sygn. akt VIII Pa 28/24,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 240 zł (dwieście
czterdzieści) z odsetkami z art. 98 § 1¹ k.p.c. tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie, wyrokiem z dnia 3 stycznia 2024 r., po rozpoznaniu sprawy z powództwa K. M. przeciwko Teatrowi w L. o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne, oddalił powództwo. Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 6 czerwca 2024 r. oddalił apelację powódki.

Sąd odwoławczy zadeklarował, że podziela w całości ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji. Podniósł, że w sprawie spór koncentrował się wokół ustalenia, czy przyczyna wskazana w oświadczeniu z dnia 6 lipca 2023 r. o rozwiązaniu z umowy o pracę związana z

likwidacją stanowiska pracy powódki była prawdziwa, rzeczywista i konkretna. W tym zakresie Sąd odwoławczy przesądził, że pozwany w sposób niebudzący wątpliwości wykazał, iż zakwalifikowanie powódki do wypowiedzenia jej zatrudnienia było uzasadnione i usprawiedliwione, a wskazana w wypowiedzeniu przyczyna była prawdziwa. Odnosząc się do zarzutów zawartych w apelacji, Sąd odwoławczy po przeprowadzeniu szczegółowego wywodu doszedł do przekonania, że Sąd Rejonowy ocenił materiał dowodowy zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. W szczególności z przeprowadzonych dowodów wynika, że inny pracownik, D. T. posiada wyższe kompetencje niżeli powódka – co Sąd Okręgowy uzasadnił.

Zdaniem Sądu odwoławczego nie jest również prawdziwa teza podnoszona przez powódkę w apelacji, że likwidacja jej stanowiska była pozorna. Zgromadzone dowody potwierdziły bowiem, że likwidacja stanowiska pracy powódki była efektem zmian organizacyjnych w strukturze pozwanej jednostki. Po rozwiązaniu stosunku pracy z powódką nie zatrudniono na podstawie umowy o pracę innej osoby. Sąd ustalił jedynie, że zamiarem pozwanego było zatrudnianie doraźne w ramach umowy zlecenia. Reasumując, Sąd Okręgowy stwierdził, że zarzuty powódki w zakresie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. miały charakter czysto polemiczny i były ściśle związane z prezentacją własnej interpretacji poszczególnych dowodów oraz argumentów, a także stanowiły wyraz subiektywnej oceny zdarzeń przez powódkę, pozostające w oderwaniu od materiału dowodowego zebranego w toku postępowania przed Sądem Rejonowym.

Skargę kasacyjną wywiodła powódka, zaskarżając w całości wyrok Sądu drugiej instancji zarzuciła naruszenie:

- art. 45 k.p. przez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że istniała rzeczywista potrzeba zmian reorganizacyjnych i likwidacji stanowiska pracy powódki a także uzasadnienie wyboru powódki do zwolnienia o kryteria nie dotyczące jej stanowiska pracy, a zatem zakład pracy dokonując doboru pracowników do zwolnienia zastosował wobec powódki nieprawdziwe, nieobiektywne i niesprawiedliwe kryteria oceny pracowników, ich wymagań oraz zadań;

- art. 30 § 4 k.p. w związku z art. 45 § 1 k.p. przez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie była

prawdziwa, podczas gdy przyczyna, to jest likwidacja stanowiska powódki była pozorna z uwagi na przejęcie obowiązków powódki przez nowego pracownika a przede wszystkim wskazanie - w uzasadnieniu oświadczenia pozwanej o wypowiedzeniu umowy o pracę powódki - jako przyczyny kryteria i zadania nie dotyczące jej stanowiska pracy;

- art. 385 oraz art. 378 § 1 w związku z art. 391 § 1, art. 381 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c., polegające na przyjęciu przez Sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii, w sytuacji, gdy zarzuty apelacji obejmowały przede wszystkim sprzeczność ustaleń sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym, a także pominięcie powołanych nowych dowodów w sprawie, które dotyczą faktów zaistniałych dopiero po wydaniu wyroku przez Sąd pierwszej instancji - co skutkowało tym, że zarzuty apelacyjne nie zostały rozpoznane.

W ocenie powódki wystąpiły przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na błędne przyjęcie, „że słusznym było stanowisko pozwanej jako przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę z powódką w oparciu o kryteria i ocenę obowiązków nie dotyczących jej stanowiska pracy oraz uwzględnienie stanowiska pracodawcy pomimo, iż przyczyna wypowiedzenia tj. likwidacja stanowiska powódki była pozorna z uwagi na przejęcie obowiązków powódki przez nowo zatrudnionego pracownika”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania.

Kategoria prawna, do której odwołuje się powódka, została wyznaczona niedookreślonym zwrotem. Powszechnie przyjmuje się, że oczywista trafność skargi kasacyjnej ma miejsce wówczas, jeśli dla przeciętnego prawnika, jest ona niewątpliwa, z góry widoczna, bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez sprawdzania i oceny dowodów. Zapatrywanie to powinno wystąpić już w trakcie przedsądu, czyli wstępnego badania skargi kasacyjnej, gdyż na tym etapie

procedowania rolą Sadu Najwyższego nie jest szczegółowe badanie zgłoszonych podstaw zaskarżenia.

Mając na uwadze wskazane racje, staje się jasne, że wniesiona skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona. Bezsprzeczność słuszności skargi kasacyjnej powinna być dostrzegalna *prima facie*, bez wdawania się w drobiazgowie badanie podstaw zaskarżenia. Po zapoznaniu się z wyczerpującym uzasadnieniem Sądu Okręgowego i skargą kasacyjną deklarowana przez powódkę oczywista zasadność środka odwoławczego nie jest dostrzegalna. Oznacza to, że Sąd Najwyższy w ramach art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie ma podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej.

Dodać do tej kwalifikacji można jeszcze jeden argument. Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Przypomnienie to ma znaczenie, gdyż „oczywista zasadność” skargi kasacyjnej opiera się na założeniach faktycznych, które nie znajdują odzwierciedlenia w ustaleniach faktycznych przyjętych przez Sąd odwoławczy. W tych okolicznościach nie mogło dojść do ziszczenia się przesłanki warunkującej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dlatego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na zasadzie z art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c. i art. 99 k.p.c.

ł.n

[a.ł]

